

Emigrarea - Alia

Amintirile lui PAUL PELED (ROSENFELD)

1957 - Am facut admiterea si sunt student la Facultatea de Constructii din Timisoara. Nu a fost usor, dar cu ajutorul profesorului Iosef Eisenscher, m-am pregatit si am reusit. Mama era deja bolnava si nu cred ca puteam sa-i ofer un cadou mai frumos.

1958 - Sunt zvonuri ca se pot primi formulare de cerere pentru emigrare. Le-am primit si le-am predate, completate cu datele noastre.

Tata a fost dat afara din serviciu. Era sef de sectie tricotaj la Fabrica de Palarii. Sora mea Eva a fost si ea data afara. Era modelista la aceasi fabrica. Si-a gasit de lucru ca muncitoare la Fabrica de Ciorapi. Eu am fost chemat la secretarul de partid al facultatii si au incercat sa-mi faca « munca de lamurire ». Nu le-a ajutat nimic. « O sa vedem ce facem cu matale ».

O zi inainte de examenele de semestru am fost chemat la secretara facultatii, care m-a informat ca sunt exmatriculat. Erau cu mine Reiner Arthur, Roon Coloman si fratii Glick, Chaim coleg cu mine, Iacov in anul patru.

Am primit aprobarea de emigrare. "Aduceti actele ca nu aveti datorii si renovati locuinta. Cand plecati, predati locuinta curata, goala si zugravita." Am vandut totul. Aveam un carucior cu care duceam totul la piata de vechituri. Am pastrat doar ceva haine si minimul personal. Locuiam la rude si prieteni. Urma sa primim actele de emigrare.

Cand deodata, anunt Agerpres: Nu mai pleaca nimeni. Anumite persoane ar fi scos din tara valuta, bijuterii si aur. Iar noi?! Am ramas fara munca si fara locuinta.

Mi-am cautat de lucru. La I.C.A.Z., unde am lucrat trei ani, mi-au oferit un « post » de terasier. Adica munca la lopata. Cu ajutorul lui Pataki Gheza, care era contabil sef la Fabrica de Ulei, am muncit ca hamal in curte.

Era perioada de productie de ulei. Trebuia sa caram saci de 81,2 kg pe un traseu in panta pana la palnia preseii de ulei. Gheza bacsii era ruda cu mine. Si Rubin Sany a lucrat cu mine. Aveam protectie!

Un anume Dumitrescu* a fortat usa locuintei si... s-a instalat in locuinta noastra!!! Cum a intrat? A intrat. Avea pile. Si noi? Tata s-a dus sa reclameze. Au ras de el. "Nu faceti galagie ca in scurt timp emigrati!" Nu aveai cu cine sa vorbesti. Traiam cu speranta ca in scurt timp o sa ne dea drumul.

A venit toamna. Eu lucram in curte, responsabil pentru ca butoile sa fie incarcate pe camioane. Era frig. Sany si-a gasit de lucru la o Fabrica de Confectii. Mi-a aranjat sa lucrez si eu acolo. La 15.12 trebuia sa incep.

Locuiam la matusa mea, cand cineva in civil** a venit sa il caute pe d-l Rosenfeld. I-am raspuns ca asa ma cheama.

"Nu, zice, il caut pe Tatal matale."

"El nu sta aici, dar pot sa merg cu dvs. la el."

Mergem. Dar cine sunteti? Nu raspunde. Pana ce am ajuns m-a intrebat de ce nu stam impreuna. I-am povestit totul. Nu aveam ce sa ascund. Am ajuns.

"Tata, acest domn te cauta."

L-a luat la o parte si deodata vad ca Tata zambeste de la o ureche la alta. Primisem aprobarea!

"Veniti maine la militie sa va luati actele. Plecati cat mai repede ca usa s-a deschis, dar nu se stie pentru cat timp."

Era miercuri. Sambata am luat trenul la granita. Stamora- Moravitsa.
Ne-au facut vama. Nu aveam nimic. Am luat trenul international spre Belgrad.

La 27.12.1959 am ajuns in tara.

Ce am lasat in Timisoara: tineretea si pe Mama noastra. Ea este in Rai. Ne vede si ne apara.
Desigur ca se bucura ca Evi si eu i-am dat patru nepoti si zece stranepoti. Sa fie sanatosi si fericiți.
Iar Mama, Menuchata Eden Vezichrona Lebracha.

*Dumitrescu era membru de partid, dar fiind betivan, a fost dat afara. Dar avea un fiu care
era ofiter de grad inalt la Securitate. Asa se explica totul. Aceasta informatie am primit-o de la
sora mea Evi.

** Era maior, seful serviciului care inmana certificatele de emigrare.